

Цукровий діабет: історії дітей, залежних від інсуліну

Цукровий діабет. Всесвітня організація охорони здоров'я називає цукровий діабет епідемією неінфекційного походження, яка стрімко розповсюджується на нашій планеті та набуває катастрофічних масштабів. Це хронічна хвороба, яка розвивається, коли підшлункова залоза не виробляє достатню кількість гормону інсуліну або коли організм неефективно використовує вже вироблений гормон. Цукровий діабет поділяють на два типи – перший та другий. Якщо другий притаманний дорослим і набувається в процесі життя, то перший виявляється у дитячому віці. Основний метод лікування діабетиків першого типу – ін'єкції інсуліну. Але його, на жаль, держава не завжди виділяє у повному обсязі.

Щоб звернути увагу керівництва держави на ці та інші проблеми інсулінозалежних дітей, на днях у столиці відбувся мітинг. На нього з'їхалися діти-діабетики разом із батьками з усіх куточків України.

Нам вдалося розшукати сім'ї в Харкові та Харківській області, де виховують дітей та підлітків з цукровим діабетом. Їхні батьки розповіли, як живеться з таким захворюванням і які труднощі доводиться долати.

Яна Еврікова – мама дитини із цукровим діабетом: «Моему суну 13 лет. У меня трое сыновей. Вот средний ребенок диабетиком стал в 2014 году получается. 5 лет стажа у нас заболевания. Как мы об этом узнали? Случайно. Пошли на Алексеевский пляж купаться. Ребенок попросился, прыгнул с батута в воду. Прыгнул, а когда вышел из воды, стал жаловаться на боль в ноге сначала. Отвели к педиатру. Педиатр посмотрела, сказала, что ничего такого не видит. Сходите, проверьтесь у других врачей».

Потім були вихідні дні, а ще треба було записатися до лікаря

заздалегідь. Тому до спеціаліста Яна зі своїм Трофимом потрапили лише через декілька днів. За цей час з'явилися типові для діабету симптоми – спрага та часте сечовипускання. Невропатолог, тільки подивившись на хлопця, запідозрила захворювання і направила терміново здати аналіз крові. Жінці подзвонили із лабораторії і приголомшили відповіддю: «Негайно везіть дитину в реанімацію. В неї високий рівень цукру в крові». Яна вважає, що їм ще пощастило, адже про діагноз багатьох дітей із цукровим діабетом батьки часто дізнаються, коли дитина вже впала в кому і потрапила до реанімації.

Яна Еврікова – мама дитини із цукровим діабетом: «Первое время после постановки диагноза люди находятся в шоке, просто в шоке. Год минимум нужен на то, чтобы пережить это все. Оформить в голове. Очень много всего в этот момент нужно. Нужно осознать, как жить, как рассчитывать еду. Выучить все эти таблицы и так далее. Книжечки нам, конечно, дали по диабету. Дали. Там все так красиво было: «Не переживайте. Вы не одни. У вас есть личный врач, которому вы можете позвонить в любое время. Вам будут выдавать инсулин. Вам будут выдавать все, что нужно на ведение диабета. А на самом деле кроме инсулина нам ничего не выдают. Максимум – могут подарить глюкометр, который тоже ломается».

У доньки Олександри, дванадцятирічної Денізи, цукровий діабет установили не одразу. На це знадобилося понад півроку. До того ж коли сама Олександра почала підозрювати у доньки діабет, лабораторні аналізи на цукор у крові показували, що нібито все гаразд і хвилювання матері марні. Коли ж дівчинка втратила у вазі понад десять кілограмів, стали боліти ноги і вона відчувала постійну слабкість і втому, жінка відвела Денізу в іншу лабораторію, де працює її знайома. Там аналіз показав, що цукор у крові дитини дуже високий. Денізу одразу госпіталізували. Тоді їй було дев'ять років.

Олександра Бельорін-Еррера – мама дитини із цукровим діабетом: «Случаев заболевания детей сейчас очень много. Именно аутоиммунными заболеваниями. И это относится не только

к диабету. Не діагностується. В лабораторії аналізу часто роблять неякісно. Може бути, взагалі не роблять. Тому що наш випадок показав, що кілька раз ми здавали аналіз і кілька раз аналіз був втішальним. Нам не могли поставити цей діагноз по цим показанням аналізів».

Щодня дівчинці потрібно вводити інсулін чотири рази. Уколи Денізі роблять батьки, але якщо їх вдома немає, вона може зробити необхідну ін'єкцію самотужки. Хвороба навчила дитину бути більш організованою, серйозною, виявляти силу волі. А про діабет та інсулін вона знає більше, ніж середньостатистична доросла людина.

Деніза Бельорін-Еррера – дитина із цукровим діабетом: «Я встаю в сьом урані, в сьом тридцять. Мене підкалюють. Їм. Іду в школу. Там провожу сьом уроків. Прихожу додому де-то в три. Опять же мене підкалюють. Я їм. Навіть іноді не встигаю дочекатися перерви. Іду на спортивну секцію. І так кожен день практично. На вихідних я встаю приблизно так же. Навіть що можу витримувати необхідну перерву, тому що у мене немає жодних секцій, жодних занять і уроків.

Не хватить іноді інсуліну. То єсть іноді не видавали кілька місяців ліки. Лікарі дуже часто можуть не видавати рецепти. Тому що «а раптом їй стане погано».

Я вже в сьомому класі, і я можу реагувати на цю ситуацію, то єсть сама собі підколоти або під'їсти, якщо це потрібно. Мені здається, це неправильним, коли лікарі забороняють таким, як я, їздити на екскурсії і займатися спортивними секціями під предлогом, раптом з нею щось станеться».

Щоб розповісти телеканалі «Надія» історію життя свого існування незалежного сина Олексія, його матері Ірина приїхала до Харкова із Куп'янська. Для цього пододала шляхом сто двадцять кілометрів. Сину Ірини, Олексію, зараз шістнадцять. Стаж діабету в хлопця – вже десять років.

Ірина Колодка – мама дитини із цукровим діабетом: «Коли він по

ночам начал часто вставать мочиться и часто пил водичку, уже тогда мы заподозрили, что что-то не так. Все началось у нас после конфликта в школе с одной из родительниц ученика-одноклассника. После этого начались проблемы. Сдали анализ. У нас сахар был 17 и 5.

Первый-второй класс мы отмучились. Мы перешли в другой класс. Спасибо этому преподавателю. Она сама диабетик. У нее второй тип. Но она контролировала. Она нашла к нему подход. Он очень нервничал. Когда поднимется сахар, по комнате летает все, что можно. Но она к нему нашла подход. Был у нас в школе очень хороший психолог».

За словами Ірини, дуже тяжким був період підліткового віку в Олексія, втім, як і в інших дітей-діабетиків. Зараз хлопець навчається у харківському коледжі, і живе тут самостійно в гуртожитку. Планує стати бухгалтером. Каже, його щоденний графік не надто відрізняється від його однолітків. Лише треба стежити за рівнем цукру і робити мінімум чотири уколи з інсуліном на день. Вводити собі інсулін Олексій навчився ще в шість років.

Олексій Колодка – юнак із цукровим діабетом: «Минимум, что нужно, – это в полном объеме все финансировать. Есть действительно такое, что могут и не выдать. Был такой момент, что инсулин, на котором я, который я получаю, на него не было договора подписано, и его не выдавали просто».

Попри існуючі проблеми, цукровий діабет – це не вирок. Діабетики борються зі своєю хворобою і ведуть звичайне активне життя. Такі люди не мають синдрому жертви. Вони не обмежені в соціальних ліфтах. Постійно рухаються вперед і досягають успіхів. Є цілеспрямованими, сповненими енергією, щоб скористатися усіма можливостями, які в них є. Допомагають одне одному, об'єднуючись у спільноти. Часто завдяки своїй організованості, встигають більше, ніж інші люди. Так, наш герой Олексій у шкільні роки займався естрадним вокалом. І зараз за потреби бере участь у творчих заходах у своєму

навчальному закладі. А Деніза гарно малює, а також відвідує заняття з боксу та гітари. Такі люди – і маленькі, і дорослі, поруч з нами, таі потребують підтримки з боку суспільства.

Галина Кушнір, Олександр Федоров, Харків, “Вісті надії”